Tu nu te vei scufunda

Marcu 4.35-41

Charles Henry Mackintosh

© SoundWords, Online începând de la: 11.09.2018, Actualizat: 11.09.2018

soundwords.de/ro/a11109.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Versete călăuzitoare: Marcu 4.35-41

> **Marcu 4.35-41:** Şi, în ziua aceea, când s-a făcut seară, le-a spus: „Să trecem dincolo!” Şi, dând drumul mulţimii, ei L-au luat, aşa cum era, în corabie. Dar erau şi alte corăbii cu El. Şi s-a făcut o furtună puternică de vânt şi valurile loveau în corabie, încât era aproape să se umple. Şi El era la cârmă, dormind pe căpătâi. Şi ei Îl trezesc şi-I spun: „Învăţătorule, nu-Ţi pasă că pierim?” Şi, trezindu-Se, a mustrat vântul şi a spus mării: „Linişte! Taci!” Şi vântul a stat şi s-a făcut linişte mare. Şi le-a spus: „Pentru ce sunteţi fricoşi? Cum de nu aveţi credinţă?” Şi s-au temut cu mare teamă şi ziceau unii către alţii: „Cine deci este Acesta, că şi marea şi vântul ascultă de El?” (Marcu 4.35-41)

Nevoia omului oferă lui Dumnezeu ocazia de a ajuta. Acesta este un adevăr, de care noi toţi cu siguranţă nu ne îndoim. Şi cu toate acestea deseori, când ajungem în necaz şi nevoi, suntem aşa de puţin pregătiţi să ne bazăm pe ajutorul lui Dumnezeu. A rosti sau a auzi un adevăr este cu totul altceva decât a practica puterea acestui adevăr. Să spui că Dumnezeu este puternic, ca să ne păzească în furtună, atunci când marea este liniştită este cu totul altceva decât să arăţi credinţă faţă de această putere, atunci când în jurul nostru furtuna face ravagii. Şi cu toate acestea Dumnezeu este totdeauna Acelaşi, Acelaşi în furtună şi Acelaşi când vântul este liniştit, Acelaşi în boală şi sănătate, în dificultăţi şi în linişte, în sărăcie şi în belşug - «Acelaşi ieri şi azi şi în veşnicie» - Acelaşi, pe care credinţa în toate împrejurările şi în toate timpurile se poate rezema, de care se poate agăţa şi pe care se poate sprijini.

Dar vai, deseori ne aflăm în necredinţă. În aceasta este cauza slăbiciunii noastre şi a eşecului nostru. Noi suntem consternaţi şi nervoşi, când ar trebui să fim liniştiţi şi plini de încredere; privim la împrejurări, când ar trebui să privim la Dumnezeu; facem semn tovarăşilor noştri, ca să ne ajute (Luca 5.7), când ar trebui «să privim la Isus». În felul acesta pierdem mult şi dezonorăm pe Domnul în căile noastre. Fără îndoială, sunt puţine lucruri de care trebuie să ne smerim mai profund decât de înclinaţia noastră de a nu ne încrede în Domnul, atunci când avem parte de greutăţi şi

ispite. Prin această neîncredere în Domnul Isus Îi întristăm inima; căci neîncrederea răneşte totdeauna o inimă iubitoare. Să ne gândim de exemplu la scena dintre Iosif şi fraţii lui din Geneza 50.15-18: «Şi când fraţii lui Iosif au văzut că tatăl lor a murit au zis: „Poate că Iosif ne va urî şi ne va întoarce tot răul pe care i l-am făcut." Şi au trimis la Iosif, zicând: „Înainte de a muri, tatăl tău a poruncit, zicând: Aşa să-i spuneţi lui Iosif: ‚Te rog, iartă acum vina fraţilor tăi şi păcatul lor, pentru că ţi-au făcut rău'. Şi acum, iartă, te rugăm, vina robilor Dumnezeului tatălui tău." Şi Iosif a plâns când i-au vorbit ei.» - Aceasta era o răsplată tristă pentru toată dragostea şi harul şi grija plină de afecţiune pe care Iosif cel jignit le-a dovedit-o. Cum puteau ei să creadă, că el, cel care de bună voie şi pe deplin i-a iertat şi le-a cruţat viaţa, atunci când ei erau cu totul sub puterea lui, după atâţia ani de bunătate ar putea să se arate că are sentimente de răzbunare faţă de ei? Era o nedreptate dureroasă, şi de aceea nu a fost de mirare, că «Iosif a plâns când i-au vorbit ei». Ce răspuns la teama lor şi la suspiciunea lor nedemnă! Un râu de lacrimi – însă aşa este dragostea. «Şi Iosif le-a zis: „Nu vă temeţi; sunt eu în locul lui Dumnezeu? Voi, în adevăr, aţi gândit rău împotriva mea, dar Dumnezeu a gândit spre bine, ca să facă aşa cum este astăzi, să păstreze viaţa unui mare popor. Şi acum, nu vă temeţi; vă voi hrăni pe voi şi pe copiii voştri." Şi i-a mângâiat şi le-a vorbit inimii» (Geneza 50.19-21).

Aşa a fost cu ucenicii, după cum vom vedea. Ucenicii sărmani au ajuns într-un necaz foarte mare. Mintea lor nu le mai poate ajuta. O furtună puternică – corabia plină cu apă – Domnul adormise. Acesta era realmente un moment care i-a pus la probă, şi dacă ne uităm la noi înşine nu trebuie să ne mirăm de teama şi neliniştea ucenicilor. Nu se poate presupune că noi în locul lor am fi făcut mai bine. Totuşi putem vedea ce le lipsea. Istorisirea a fost scrisă spre învăţătura noastră, şi noi trebuie s-o studiem, ca să găsim ce se cuprinde în ea pentru noi.

Privit în linişte, nimic nu este mai absurd şi mai neînţelept ca necredinţa. În scena pe care o studiem, această absurditate este evidentă; căci ce era mai lipsit de înţelepciune decât să crezi că ar fi fost posibil ca corabia să se scufunde cu Fiul lui Dumnezeu la bord? Şi tocmai de aceasta se temeau ei. Probabil că în acest moment nu

s-au gândit la Fiul lui Dumnezeu. Ei s-au gândit la furtună, la valuri, la corabia plină cu apă, şi după judecata omenească ei erau pierduţi fără speranţă. Aşa este inima necredincioasă, care totdeauna caută deducţii logice. Ea priveşte totdeauna la împrejurări şi exclude pe Dumnezeu. Credinţa dimpotrivă priveşte numai la Dumnezeu şi exclude împrejurările.

Ce diferenţă! Credinţa este fericită şi în nevoia cea mai mare, şi anume de aceea, pentru că ea ştie, că Dumnezeu foloseşte o astfel de ocazie, ca să mângâie şi să ajute. Este bucuria ei să stea liniştită în Dumnezeu şi ea se bucură că Dumnezeu găseşte ocazii ca să-Şi poată desfăşura gloria. Aşa este credinţa. Putem liniştiţi spune, că ea ar fi făcut pe ucenici capabili ca în furtună să se culce alături de Domnul şi să doarmă. Necredinţa dimpotrivă i-a neliniştit; ei nu se puteau odihni şi din cauza temerilor lor lipsite de credinţă au trezit chiar şi pe Domnul binecuvântat din somnul Său! Obosit din cauza lucrării permanente, El avea câteva clipe să Se odihnească în timp ce corabia traversa lacul. El ştia ce era oboseala; El a venit aici jos în toate împrejurările noastre. El a cunoscut sentimentele noastre şi toate slăbiciunile noastre. El, «Cel care a fost ispitit în toate ca şi noi, dar fără păcat», a fost în acele momente ca Om şi ca Om a dormit pe o pernă şi a fost clătinat de valurile lacului. Furtuna a lovit corabia şi valurile se prăvăleau peste ea, cu toate că Creatorul în Persoană era la bord în acel Om obosit şi care dormea.

Taină profundă! El, Cel care a făcut lacul şi putea să ţină vânturile în mâna Sa atotputernică, stătea culcat în partea dinapoi a corăbiei şi a permis lacului şi vântului să-L trateze aşa de brutal, ca şi cum ar fi fost un om obişnuit. Aceasta era prezentarea naturii umane a Domnului nostru. El era obosit. El dormea, şi a fost aruncat încoace şi încolo pe valurile lacului, pe care mâinile Sale l-au făcut. Iubite cititor, opreşte-te şi gândeşte-te la această realitate minunată! Nici o vorbire, nici o peniţă nu poate reda corect o astfel de scenă. Noi nu o putem explica suficient; putem numai să ne uimim şi să adorăm.

Dar aşa cum am spus, necredinţa a trezit pe Domnul din somnul Lui. «Şi ei Îl trezesc şi-I spun: „Învăţătorule, nu-Ţi pasă că pierim?» Ce întrebare! «Nu-Ţi pasă?» Cât de mult trebuie să fi rănit aceasta inima plină de sentimente a Domnului Isus! Cum puteau ei să

gândească, că El a rămas indiferent în neliniştea şi pericolul lor? Cât de complet au pierdut ei din ochi dragostea Sa – ca să nu mai vorbim de puterea Sa -, dacă au putut spune: «Nu-Ţi pasă că pierim?»

Şi totuşi, nu vedem noi în aceasta oglindit propriul nostru chip? Cât de des oftează inimile noastre în clipe de apăsare şi necaz, chiar dacă buzele noastre nu rostesc: «Nu-Ţi pasă?» Probabil suntem legaţi la pat printr-o boală şi dureri şi ştim că un cuvânt de la Dumnezeul puterii poate să ne facă sănătoşi pe deplin – şi totuşi acest cuvânt nu este rostit. Sau probabil suntem în nevoie din cauza hranei zilnice şi ştim că argintul şi aurul şi toate animalele de pe pământ aparţin lui Dumnezeu – da, că comorile universului sunt în mâna Sa -, şi totuşi zilele trec una după alta, fără ca nevoia noastră să fie înlăturată. Cu alte cuvinte, călătorim aici peste ape adânci, furtuna vuieşte, val după val se ridică peste corăbioara noastră, am ajuns în nevoie stringentă, cunoştinţa noastră nu este suficientă să ne ajute şi inimile noastre sunt deseori pregătite să pună întrebarea îngrozitoare: «Nu-Ţi pasă?» Acest gând este foarte umilitor. Gândul că noi prin necredinţa noastră şi lipsa de încredere deseori rănim inima iubitoare a lui Isus ar trebui să ne umple cu cea mai profundă pocăinţă.

Şi apoi lipsa de înţelepciune a necredinţei! Cum ar putea El, Cel care Şi-a dat viaţa pentru noi, a părăsit gloria Sa şi a venit în lumea aceasta plină de trudă şi suferinţă ca să moară pe cruce moartea ruşinoasă, ca să ne elibereze de mânia veşnică, să omită să îngrijească de noi? Şi totuşi noi înclinăm să ne îndoim şi devenim aşa de uşor nerăbdători în încercări mici, uitând că încercarea adevărată, de care noi ne temem aşa de mult şi sub care suspinăm aşa de mult, este cu mult mai preţioasă decât aurul. Cu cât adevărata credinţă este încercată mai mult, cu atât mai luminoasă străluceşte şi drept urmare încercarea este, chiar dacă este aspră, totuşi foarte potrivită să facă credinţa să se reverse în laudă şi preamărire faţă de Acela care nu numai că a dat credinţa dar care şi o lasă să treacă prin creuzetul încercării, supraveghind-o fără încetare şi neobosit.

Dar sărmanii ucenici au eşuat în acest moment al încercării.

Încrederea lor a dispărut, şi au trezit pe Domnul cu întrebarea nedemnă: «Nu-Ţi pasă că pierim?» Ah, ce creaturi suntem noi oamenii! Suntem înclinaţi ca la o singură încercare, care ne iese în cale, să uităm mii de dovezi ale dragostei. – David a spus: «Într-o zi voi muri prin mâna lui Saul», şi totuşi, cât de cu totul altfel au decurs lucrurile! Saul a căzut pe muntele Ghilboa şi David a fost înălţat pe tronul lui Israel. Ilie a fugit de atacurile Izabelei, şi ce s-a întâmplat? Izabela a fost fărâmată în bucăţi pe pardoseala de piatră şi Ilie a fost înălţat la cer într-un car de foc. Tot aşa şi aici: ucenicii credeau că sunt pierduţi cu Fiul lui Dumnezeu la bord, şi care a fost rezultatul? Furtuna a amuţit, şi lacul a devenit liniştit prin glasul care la început a dat naştere la valuri. «Şi, trezindu-Se, a mustrat vântul şi a spus mării: „Linişte! Taci!” Şi vântul a stat şi s-a făcut linişte mare.»

Ce plinătate de har şi maiestate! În loc să ameninţe pe cei care I-au deranjat liniştea, El a mustrat vântul şi lacul, care i-a speriat. Aşa a răspuns El la întrebarea lor: «Nu-Ţi pasă?» Ce Domn binecuvântat! Cine nu ar vrea să se încreadă în Tine? Cine nu ar vrea să se închine Ţie pentru harul Tău îndelung-răbdător şi dragostea Ta care niciodată nu mustră?

Este ceva desăvârşit de frumos în felul cum Domnul nostru trece fără efort din liniştea omenescului desăvârşit în activitatea Dumnezeirii adevărate. Ca Om dormea obosit de lucru pe o pernă, şi ca Dumnezeu Se ridică şi cu vocea Sa atotputernică linişteşte furtuna şi lacul.

Astfel era Isus Dumnezeu adevărat şi om adevărat, şi tot aşa El este încă şi acum gata să aline nevoia poporului Său, să ridice pe cei doborâţi şi să mângâie pe cei fricoşi. Să ne încredem Lui totdeauna în simplitate şi copilăreşte. Noi nu avem nici o idee cât de mult pierdem dacă nu ne rezemăm zilnic pe braţul lui Isus şi nu luăm de la El sfat şi ajutor. – Vom fi foarte uşor speriaţi. Orice adiere de vânt, orice val, orice nor ne nelinişteşte şi ne îngrozeşte. În loc să ne aşezăm liniştiţi şi să ne odihnim lângă Domnul nostru, suntem plini de groază şi consternare. În loc să folosim furtuna ca o ocazie să ne arătăm încrederea noastră în El, o luăm ca prilej să-L întristăm prin îndoiala noastră. De îndată ce se arată o greutate neînsemnată, ne temem că pierim, cu toate că El ne-a asigurat că fără voia Lui nici un

păr nu va cădea de pe capul nostru. El ne poate spune şi nouă, aşa cum a spus ucenicilor: «Pentru ce sunteţi fricoşi? Cum de nu aveţi credinţă?»

Uneori pare cu adevărat, ca şi cum noi n-am avea credinţă. Dar cu toate acestea El este totdeauna gata să ne păzească şi să ne ajute, în timp ce noi ne îndoim aşa de uşor. Ce dragoste gingaşă! El nu Se poartă cu noi potrivit cu gândurile noastre joase cu privire la El, ci potrivit cu dragostea Sa desăvârşită faţă de noi. Aceasta este mângâierea şi sprijinul sufletelor noastre pe drumul prin oceanul furtunos spre odihna veşnică. Hristos este în corabie. Fie ca aceasta să ne fie de ajuns! Să ne încredem liniştiţi în El. Fie ca în inimile noastre să existe totdeauna acea linişte profundă care se naşte din adevărata credinţă în Isus. Atunci nu vom fi ispitiţi să întrebăm, «Nu-Ţi pasă că pierim?», chiar dacă furtuna va vui şi apele lacului se vor înălţa cât munţii. Este imposibil să pierim cu Hristos în inima noastră. Fie ca Duhul Sfânt să ne înveţe să ne folosim pe deplin de Hristos. Hristos trebuie primit prin credinţă şi savurat în inimă. Să fie aşa, spre lauda Sa şi pentru pacea şi savurarea care dăinuieşte pentru noi!

Tradus de la: Du wirst nicht untergehen

Titlul original: „Christus im Schiff“
din *Botschafter des Heils in Christo,* 1871, pag. 115–120

Traducere: Ion Simionescu